

виждахъ, че скоро отмалаваше, и то по вече съ
 духъ нежели съ тѣло. Тебе не можахъ да паѣ-
 нѣхъ обичаи-тѣ съ възкашнѣхъ тѣхъ си красотѣхъ, защо-
 то ти имъ не знааше вѣтрѣшнѣхъ-а дълбокій смислъ;
 тихо-то четеніе, кое-то едвѣмъ са чѣваше, и кое-то
 ты съвѣстѣмъ не разѣмѣваше, ако и да го прекъ-
 свахъ пѣвцы-тѣ съ съгласно-то си пѣніе, продл-
 жаваше ти само непріятно слѣбѣхъ-тѣхъ божіѣхъ, за-
 що-то ты незнааше, какво бѣва, а не знаенъ пѣхъ
 въ тѣмнинѣхъ-тѣхъ винаги ни са стрѣва, че нема край,
 Но и това виждахъ, че ты, като чѣваше познатѣхъ
 молитвѣхъ, усърдно са молаше Богъ; и това ма
 подстори, та наѣмѣхъ, да ти разаснѣхъ оныа мѣста
 въ краснѣхъ-тѣхъ слѣбѣхъ божіѣхъ на наша-та права-
 славна църква, кои-то не си ималъ приликъ да
 познаешъ, както азъ. Но отъ мое-то не искѣство
 неѣхъ са наѣвѣа много въ оныа вещи, за кои-то
 са ишѣхъ богословскы знаніа. А не е ни потрѣбно
 да ти споманѣмъ това, защо-то ты добрѣ знаешъ,
 че е мое-то знаніе слабо; но и това ма пѣхъ сло-
 боди, та ще ти говорѣхъ, както трѣба, за оноа,
 кое-то ми е на сърце-то. Ты можаше да бѣгаши
 отъ мене като отъ досаденъ учитель, ако да ми-
 слаше, че съмъ въ богословски-тѣхъ работы по искѣ-
 сенъ; но неѣшъ бѣга отъ пріателя, кой-то е въ
 сичко, както и ты, и на кого-то уста-та говорѣхъ
 само за това защо-то мѣ е препзлно сърце-то.

И тѣхъ молѣ-та, не дѣхъ издирѣ толкова, но
 по вече ми прѣшай: не тамъ да търсишъ тамъ мно-
 го, гдѣ-то обрѣчатъ малко. Истина азъ съмъ кривъ,